

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 78.595/16
van 24 december 2025

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 betreffende rechtstreeks toegankelijke hulp voor personen met een handicap, wat betreft de erkenningsprocedure, de aanpassing van de ondersteuningsfuncties en de personeelspunten per ondersteuningsfunctie en de aanpassing van de financiële bijdrage’

Op 2 december 2025 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn en Armoedebestrijding, Cultuur en Gelijke Kansen verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 betreffende rechtstreeks toegankelijke hulp voor personen met een handicap, wat betreft de erkenningsprocedure, de aanpassing van de ondersteuningsfuncties en de personeelspunten per ondersteuningsfunctie en de aanpassing van de financiële bijdrage’.

Het ontwerp is door de zestiende kamer onderzocht op 22 december 2025. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, kamervoorzitter, Elly VAN DE VELDE en Annelies D’ESPALLIER, staatsraden, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Benjamin MEEUSEN, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 24 december 2025.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 ‘betreffende rechtstreeks toegankelijke hulp voor personen met een handicap’.

Het ontwerp herwerkt het bestaande regelgevend kader inzake rechtstreeks toegankelijke hulp op verschillende punten. Zo wordt het materiële toepassingsgebied van de rechtstreeks toegankelijke hulp uitgebreid door bijkomende ondersteuningsfuncties mogelijk te maken en wordt tegelijk het juridische en organisatorische kader voor de aanbieders aangepast, onder meer door een gewijzigde erkenningsprocedure en aangepaste erkenningsvoorwaarden.

Daarnaast worden de regels inzake de inzet en de financiering van personeelspunten herzien, evenals de regeling inzake de persoonlijke bijdrage die verschuldigd is wanneer een persoon met een handicap beroep doet op rechtstreeks toegankelijke hulp. Het te nemen besluit treedt in werking op 1 januari 2026.

RECHTSGROND

3. Zoals vermeld in de rubriek ‘Rechtsgronden’ in de aanhef, vindt het ontwerp rechtsgrond in artikel 8, eerste lid, 2°, 10° en 11°, van het decreet van 7 mei 2004 ‘tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap’.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 1

4. In het ontworpen artikel 1, 8°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 dient de tweede vermelding van het woord “worden” te worden weggelaten.

Artikel 2

5. Het ontworpen artikel 2, tweede lid, 3°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 bepaalt de voorwaarden waaronder organisaties kunnen worden erkend als aanbieder van rechtstreeks toegankelijke hulp. Ter wille van de leesbaarheid is het verkieslijk om de zin op te splitsen en de elementen ervan als afzonderlijke punten in de bepaling te vermelden.

Artikel 4

6. In het ontworpen artikel 2/1, 1°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 schrijve men “artikel 2, tweede lid”, in plaats van “artikel 2, eerste lid”.

7. In het ontworpen artikel 2/1, 4°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 wordt in de punten b) en d) respectievelijk gewag gemaakt van “inclusie-expertise” en “ervaring en expertise op het vlak van inclusie en het werken in inclusieve contexten”. Op de vraag wat het verschil is tussen deze begrippen, antwoordde de gemachtigde:

“Inclusie-expertise verwijst naar het beschikken over de expertise op zich: Inclusie-expertise: Dit verwijst naar het vermogen om een toegankelijke, ondersteunende en flexibele omgeving te creëren waarin ieder persoon, ongeacht zorgbehoeften, beperkingen of achtergrond, optimaal kan deelnemen en zich kan ontwikkelen. Het houdt in dat diversiteit actief wordt erkend en benut als meerwaarde, en dat er gewerkt wordt aan een inclusieve cultuur waarin ieder individu zich gewaardeerd en gerespecteerd voelt. Inclusie-expertise gaat verder dan het bieden van specifieke zorg; het draagt bij aan een samenleving waarin diversiteit als basis wordt erkend voor een veilige, stimulerende en rechtvaardige omgeving waarin elk persoon kwaliteitsvol kan leven en participeren aan de maatschappij.

Ervaring en expertise op het vlak van inclusie en het werken in inclusieve contexten gaat over het feit dat een organisatie dit ook effectief in de praktijk toepast en zo vaardig wordt in het werken in een welbepaalde of meerdere specifieke inclusieve contexten. Hierbij verwachten we ook dat de organisaties effectief samenwerken en zo zicht krijgen op de sterktes en kwaliteiten van reguliere voorzieningen.”

Uit het antwoord van de gemachtigde blijkt dat met “ervaring en expertise op het vlak van inclusie” met name wordt bedoeld op ervaring inzake inclusie en het werken in inclusieve contexten. Bijgevolg strekt het tot aanbeveling om het woord “expertise” weg te laten uit het ontworpen artikel 2/1, eerste lid, 4°, d) van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013.

Artikel 6

8. Luidens artikel 6 van het ontwerp is het besluit van de Vlaamse Regering van 4 februari 2011 ‘betreffende de algemene erkenningsvoorwaarden en kwaliteitszorg van voorzieningen voor opvang, behandeling en begeleiding van personen met een handicap’, met uitzondering van de artikelen 12 tot 16 van dat besluit, van toepassing op de erkenning. Aan de gemachtigde werd gevraagd wat precies wordt bedoeld met “de erkenning”, waarop deze antwoordde:

“De erkende RTH-aanbieders moeten voldoen aan de bepalingen (met uitzondering van enkele bepalingen vermeld in het ontworpen artikel 4) van het kwaliteitsbesluit van 4/02/2011 dat betrekking heeft op de erkenningsvoorwaarden en kwaliteitszorg. Bij de beoordeling van een verlenging van de erkenning naar onbepaalde duur (of wijziging van onbepaalde naar bepaalde duur) worden ook het kwaliteitssysteem mee in rekening genomen en de vastgestelde en nog te remediëren inbreuken die daarrond geformuleerd werden.”

Ter wille van de rechtszekerheid strekt het tot aanbeveling om uitdrukkelijk te bepalen dat de aanvragers gedurende de looptijd van de erkenning aan deze vereisten moeten voldoen, en dat het naleven van deze vereisten ook wordt beoordeeld bij een verlengingsaanvraag. Dit laatste aspect wordt het best expliciet opgenomen in het ontworpen artikel 4/4, § 1, van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013, dat de voorwaarden voor de verlenging van een erkenning regelt. In dat geval rijst evenwel de vraag hoe deze bepaling zich verhoudt tot het ontworpen artikel 4/4, § 1, 2°, van dat besluit, en of een aanpassing van die bepaling niet nodig is. Luidens die bepaling worden immers bij de beoordeling van een aanvraag tot verlenging met onbepaalde duur uitsluitend niet-geremedieerde inbreuken op de artikelen 45 tot 49 van het besluit van 4 februari 2011 in aanmerking genomen.

9. Met het oog op de leesbaarheid is het raadzaam om het ontworpen artikel 4 van besluit van 22 februari 2013 op te delen in leden.

Artikel 7

10. In het ontworpen artikel 4/1, § 2, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 wordt bepaald dat het agentschap de nadere regels vaststelt voor de selectieprocedure, de selectiecriteria en de manier waarop een aanvraag wordt ingediend. Aan de gemachtigde werd gevraagd om de draagwijdte van deze delegatie toe te lichten. Deze antwoordde:

“Het betreft enkel detailmaatregelen, waarvan de grote lijnen reeds in onderhavig ontwerp van BVR werden bepaald. Zo worden de erkenningsvoorwaarden bepaald in artikel 2 en 2/1. De selectieprocedure wordt geregeld in artikel 2/1, § 3.

Er kunnen enkel erkenningen worden gegeven binnen de (beperkte) beschikbare begrotingskredieten. Het agentschap kan door middel van de delegatie toch nog de procedure en criteria beperkt aanvullen volgens de noodwendigheden op dat moment, zonder dat er hiervoor een aanpassing van het BVR nodig is. De wijze waarop een aanvraag moet worden ingediend is o.i. eveneens enkel een detailmaatregel.

Bovendien moet overeenkomstig het advies van IF elke oproep voor nieuwe erkenningen aan IF worden voorgelegd.”

Het verlenen van verordenende bevoegdheid aan een openbare instelling, zoals hier het geval is, is in beginsel niet in overeenstemming met de algemene publiekrechtelijke beginselen omdat erdoor geraakt wordt aan het beginsel van de eenheid van de verordenende macht en een rechtstreekse parlementaire controle ontbreekt. Bovendien ontbreken de waarborgen waarmee de klassieke regelgeving gepaard gaat, zoals die inzake de bekendmaking, de preventieve controle van de Raad van State, afdeling Wetgeving, en de duidelijke plaats in de hiërarchie der normen. Dergelijke delegaties kunnen dan ook enkel worden gebillijkt voor zover zij zeer beperkt zijn en een niet-beleidsmatig karakter hebben, door hun detailmatige of hoofdzakelijk technische draagwijdte. De instellingen die de betrokken reglementering dienen toe te passen moeten hierbij zowel aan rechterlijke controle als aan politieke controle onderworpen zijn.

Uit het antwoord van de gemachtigde blijkt dat de delegatie beleidsmatig van aard kan zijn doordat het agentschap bijkomende procedurele en erkenningsvoorwaarden kan bepalen. De delegatie kan slechts aanvaardbaar worden geacht indien duidelijk wordt bepaald welke elementen of criteria aan de aanvullende procedurele en erkenningsvoorwaarden ten grondslag liggen, zodat de reikwijdte van de delegatie beperkt blijft en het detailmatige karakter wordt gewaarborgd.

11. In het ontworpen artikel 4/1, § 4, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 wordt bepaald dat het agentschap een beslissing neemt binnen de “zes maanden nadat een geldige aanvraag is ingediend”. Aan de gemachtigde werd gevraagd om toe te lichten wat onder een geldige aanvraag moet worden verstaan en wie de beoordeling van de geldigheid verricht. Deze verduidelijkte dat medewerkers van het agentschap de ingediende aanvragen behandelen en controleren op volledigheid en tijdigheid.

Met het oog op de rechtszekerheid strekt het tot aanbeveling om duidelijk vast te leggen wanneer de termijn van zes maanden begint te lopen, bijvoorbeeld door expliciet te bepalen dat de termijn aanvangt zodra het agentschap heeft vastgesteld dat de aanvraag volledig en tijdig is ingediend.

12. Luidens het ontworpen artikel 4/2, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 verleent het agentschap eerst een erkenning van bepaalde duur “voor een periode van maximaal vijf jaar”. De vraag rijst of het de bedoeling is van de steller van het ontwerp om in dit geval een maximumduur op te leggen, terwijl in andere bepalingen van het ontwerp telkens sprake is van een periode van vijf jaar (in de ontworpen artikelen 4/4, § 3, eerste lid, 4/5, § 1, eerste lid, en 4/5, § 3, eerste lid, van hetzelfde besluit).

In ieder geval zal bij de toepassing van deze maximumduur rekening moeten worden gehouden met de samenhang binnen het besluit en de diverse termijnen en tijdslimieten. Zo bepaalt het ontworpen artikel 4/3 van dat besluit dat een aanvraag tot verlenging uiterlijk zes maanden vóór het verstrijken van de lopende erkenningsperiode moet worden ingediend. Daarnaast voorziet artikel 4/4, § 2, van dat besluit erin dat een aanvraag tot verlenging van een erkenning van bepaalde duur naar een erkenning van onbepaalde duur ten vroegste na tweeënhalf jaar kan worden ingediend.

13. Luidens het ontworpen artikel 4/4, § 1, 3°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 kan een erkenning van onbepaalde duur niet worden verleend wanneer uit de financiële gegevens van een aanvraag blijkt dat er ernstige problemen zijn met de rendabiliteit, solvabiliteit of liquiditeit van een kandidaat. Dit kan eveneens aanleiding geven tot de omzetting van een erkenning van onbepaalde duur naar een erkenning van bepaalde duur en tot de intrekking van de erkenning (het ontworpen artikel 4/5, §§ 1 en 2, zesde lid, van dat besluit). In het ontworpen artikel 2/1, eerste lid, 8°, van hetzelfde besluit (artikel 4 van het ontwerp) wordt dezelfde voorwaarde opgenomen als algemene erkenningsvoorwaarde voor aanbieders van rechtstreeks toegankelijke hulp.

De gemachtigde gaf de volgende toelichting bij de verhouding tussen deze voorwaarden:

“Bij artikel 4/4, § 1, 3° gaat het om voorwaarde die bekeken wordt bij een verlenging (samen met b en c). Dit kan ertoe leiden dat er geen verlenging wordt gegeven, of dat er een verlenging van bepaalde duur wordt gegeven om deze problemen aan te pakken.

Het is toegevoegd in artikel 2/1, tweede lid, 8° om dit ruimer te trekken als een algemene erkenningsnorm: als voorwaarde om ook erkend te kunnen worden (en blijven).”

Deze toelichting bevestigt dat dezelfde voorwaarde wordt toegepast op verscheidene procedures in dit ontwerp. Hierdoor is niet duidelijk tot welke gevolgen de niet-naleving van de financiële vereisten zal leiden, wanneer correctieve maatregelen worden genomen en wanneer een erkenning wordt aangepast of ingetrokken. In dat verband is het van belang dat, wanneer die vereiste als algemene subsidievoorwaarde geldt, artikel 76 van de Vlaamse Codex Overheidsfinanciën de onmiddellijke terugvordering van subsidies voorschrijft bij niet-naleving. De steller van het ontwerp doet er dan ook goed aan om een duidelijk onderscheid te maken tussen de algemene erkenningsvoorwaarden en de specifieke voorwaarden die leiden tot aanpassingen met betrekking tot de erkenning.

14. In het ontworpen artikel 4/5, § 2, zesde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013, schrijve men “vijfde lid” in plaats van “vierde lid”.

15. Het ontworpen artikel 4/5, § 5, van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 bepaalt dat tegen de intrekking van een erkenning een administratief beroep kan worden ingesteld. De bepalingen met betrekking tot de verlenging van de erkenning voor onbepaalde duur en de bepalingen inzake de omzetting van de erkenning van onbepaalde duur bevatten geen gelijkaardige vermelding van een beroepsmogelijkheid. Daardoor kan de indruk ontstaan dat in die gevallen geen beroepsmogelijkheden bestaan.

De gemachtigde verklaarde hieromtrent het volgende:

“Bij elke beslissing tot wijziging van de erkenning of het niet verlenen of verlengen ervan, kan een organisatie beroep indienen. Artikel 4 stelt dat artikel 17 van het BVR van 15 december 1993 van toepassing is op de erkenning. In artikel 17 van het BVR van 15 december 1993 lezen we dat deze bepaling van toepassing is op de wijziging van een erkenning.”

Uit deze toelichting blijkt dat de steller het voldoende acht dat voor beroepsmogelijkheden bij wijziging van de erkenning een verwijzingsbepaling is opgenomen in het ontworpen artikel 4 van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013, terwijl voor intrekking of weigering van een erkenning expliciet een beroepsmogelijkheid wordt vermeld. De vraag rijst waarom die expliciete vermelding in het ene geval nodig wordt geacht, terwijl in andere gevallen de algemene verwijzing volstaat. Met het oog op de rechtszekerheid strekt het tot aanbeveling om de vermelding van de beroepsmogelijkheden op een meer consistente wijze in het te nemen besluit op te nemen.

Artikel 9

16. In het ontworpen artikel 6, eerste lid, 2°, d), van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 schrijve men “collectieve laagdrempelige ondersteuning” in plaats van “collectieve laagdrempelige begeleiding”.

Artikel 14

17. Het is aangewezen om in artikel 14 van het ontwerp de wetsgeschiedenis te corrigeren. Waar nu wordt gesproken van een wijziging door artikel 7 van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 februari 2016,¹ betreft het in feite een vervanging van artikel 13 van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013.

Artikel 16

18.1. Het ontworpen artikel 15 van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 wijzigt de persoonlijke bijdrage die personen moeten betalen wanneer ze gebruik maken van het aanbod van rechtstreeks toegankelijke hulp. Aan de gemachtigde werd gevraagd om toe te lichten hoe deze bedragen zich verhouden tot de bedragen die thans worden aangerekend. Deze antwoordde:

“De gewijzigde bijdragen voor de reeds bestaande ondersteuningsfuncties zijn de huidige geïndexeerde maximumbedragen. Dit is dus geen stijging van het huidige maximumbedrag.”

Dit antwoord houdt geen rekening met de “individueel toewijsbare kosten” die de betreffende voorzieningen op grond van het ontworpen artikel 15, § 4, van het genoemde besluit voortaan zullen kunnen aanrekenen. De vraag rijst of deze nieuwe bijdrage aanleiding geeft tot een aanzienlijke achteruitgang van het beschermingsniveau van de gebruikers van rechtstreeks toegankelijke hulp in de zin van artikel 23 van de Grondwet.

18.2. Artikel 23 van de Grondwet bepaalt dat ieder het recht heeft om een menswaardig leven te leiden. Daartoe waarborgen de onderscheiden wetgevers, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening ervan bepalen. Die rechten omvatten onder meer het recht op sociale bijstand en het recht op bescherming van de gezondheid (artikel 23, derde lid, 2°, van de Grondwet).

¹ Artikel 7 van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 februari 2016 ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 december 1996 betreffende de erkenning en subsidiëring van thuisbegeleidingsdiensten voor personen met een handicap en van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013 betreffende rechtstreeks toegankelijke hulp voor personen met een handicap’.

Artikel 23 van de Grondwet bevat een *standstill*-verplichting die eraan in de weg staat dat de bevoegde wetgever het beschermingsniveau dat wordt geboden door de van toepassing zijnde wetgeving, in aanzienlijke mate vermindert zonder redelijke verantwoording.²

In sociaaleconomische aangelegenheden beschikt de bevoegde wetgever over een ruime beoordelingsbevoegdheid om de maatregelen te bepalen die moeten worden genomen om de door hem vastgestelde doelstellingen te bereiken.³ De *standstill*-verplichting kan evenwel niet zo worden begrepen dat ze elke wetgever, in het raam van zijn bevoegdheden, de verplichting oplegt om niet te raken aan de bij wet bepaalde nadere regels van sociale bijstand. Zij verbiedt hun om maatregelen aan te nemen die, zonder redelijke verantwoording, een aanzienlijke achteruitgang zouden betekenen van het in artikel 23, derde lid, 2°, van de Grondwet gewaarborgde recht, maar zij ontegent hun niet de bevoegdheid om te oordelen hoe dat recht op de meest adequate wijze wordt gewaarborgd.⁴

18.3. Gevraagd om nader toe te lichten of de toerekening van individueel toewijsbare kosten leidt tot een aanzienlijke achteruitgang van het beschermingsniveau antwoordde de gemachtigde:

“Het nieuw ontworpen artikel 15 voorziet dat de voorziening aan de gebruiker, behoudens de financiële bijdrage, alleen persoonlijke, individueel toewijsbare kosten kan aanrekenen. Die kosten kunnen geen betrekking hebben op infrastructuur of onderhoud van infrastructuur, energiekosten, kosten en heffingen ten laste van de voorziening, kosten voor de collectieve atelierwerking binnen de dagondersteuning of administratiekosten. De regeling voor de kosten die verschuldigd zijn door de gebruikers, wordt vastgelegd in overleg met de collectieve inspraak, vermeld in artikel 30 van het besluit van 4 februari 2011. (...)”

De oude regelgeving voorziet niet expliciet dat er bovenop de eigen bijdrage geen andere kosten meer mogen aangerekend worden. Het agentschap stelt vast dat dit ook gebeurt en dat er bovenop de financiële bijdrage andere kosten aan de gebruikers worden aangerekend. Het nieuwe artikel 15 zorgt voor een verduidelijking van welke kosten er al dan niet bovenop de eigen bijdrage kunnen aangerekend worden. De nieuwe bepaling stelt alleen dat er bepaalde persoonlijke individueel toewijsbare kosten kunnen aangerekend worden, maar sluit daarbij ook heel wat kosten uit, zoals kosten die betrekking hebben op infrastructuur, energiekosten enz... .

We kunnen aldus concluderen dat de nieuwe regeling geen aanzienlijke achteruitgang met zich meebrengt voor de personen die onder deze nieuwe regeling vallen, in vergelijking met de oude regeling.”

² GwH 17 juli 2025, nr. 111/2025, B.13.3.

³ Zie bijvoorbeeld: GwH 27 april 2023, nr. 69/2023, B.6.3; GwH 20 juli 2023, nr. 112/2023, B.5.2-B.5.4; GwH 7 november 2024, nr. 116/2024, B.39.2-B.39.4.

⁴ GwH 27 april 2023, nr. 69/2023, B.6.4; GwH 20 juli 2023, nr. 112/2023, B.5.5 en B.11.2.5.

18.4. De toelichting van de gemachtigde bevestigt dat de individueel toewijsbare kosten een nieuw element vormen in de regelgeving. Uit de toelichting volgt voorts dat de begrenzing van deze kosten bestaat uit een omschrijving van de kostenrubrieken die niet in aanmerking komen, zonder dat een maximumbedrag is vastgesteld. Daarnaast fungeert de collectieve inspraak, zoals geregeld in het ontworpen artikel 15, § 4, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 februari 2013, als een aanvullende begrenzing.

In zoverre het ontwerp voorziet in de mogelijkheid om individueel toewijsbare kosten aan te rekenen zonder vastgelegd maximumbedrag, kan de Raad van State op grond van de beschikbare informatie niet beoordelen of daardoor een aanzienlijke achteruitgang van het beschermingsniveau ontstaat. De steller van het ontwerp dient na te gaan of de invoering van individueel toewijsbare kosten een dergelijke achteruitgang kan veroorzaken en, desgevallend, of deze evenredig is ten aanzien van de nagestreefde doelstellingen. Die redelijke verantwoording wordt het best opgenomen in een nota aan de Vlaamse Regering.

Artikel 17

19. Artikel 17 van het ontwerp bepaalt dat het te nemen besluit in werking treedt op 1 januari 2026.⁵ Gelet op de datum waarom de Raad van State om advies werd verzocht en gelet op de datum waarop dit advies wordt uitgebracht, valt te verwachten dat de bepalingen van het te nemen besluit met terugwerkende kracht zullen worden ingevoerd. De gemachtigde verschaft hieromtrent de volgende toelichting:

“Terugwerkende kracht is nodig om te vermijden dat er een breuk ontstaat in het regelgevend kader door het ophouden van de specifieke bepalingen die opgenomen waren in het hoofdstuk rond de pilootfase. Deze bepalingen hebben onder meer betrekking op de erkenning van de RTH-diensten en de ondersteuningsmogelijkheden.”

Het verlenen van terugwerkende kracht aan besluiten is enkel toelaatbaar ingeval voor de retroactiviteit een wettelijke grondslag bestaat, de retroactiviteit betrekking heeft op een regeling waarbij, met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel, voordelen worden toegekend of in zoverre de retroactiviteit noodzakelijk is voor de continuïteit of de goede werking van het bestuur en daardoor, in beginsel, geen verkregen situaties worden aangetast.

⁵ In geval van terugwerkende kracht zou de juiste formulering zijn: “heeft uitwerking met ingang van”, in plaats van “treedt in werking op”. Zie Omszendbrief VR 2019/4 ‘betreffende de wetgevingstechniek’, aanwijzing 239.

Het “vermijden dat er een breuk ontstaat in het regelgevend kader” kan op zich geen verantwoording vormen voor de terugwerkende kracht. Ook het verzekeren van de continuïteit van regelgeving vergt nog steeds dat in beginsel geen verkregen situaties worden aangetast. In zoverre het ontwerp erin voorziet dat de kosten voor de gebruikers van rechtstreeks toegankelijke hulp stijgen en dat voorzieningen voortaan ook individueel toewijsbare kosten kunnen aanrekenen, kan aan het te nemen besluit dan ook geen terugwerkende kracht worden verleend.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES

Jeroen VAN NIEUWENHOVE